

opusdei.org

Просто запросити до храму!

Олександр Вольф: "Я був, можливо, єдиною людиною в їхньому житті, яка просто запросила їх до храму!"
Фрагмент інтерв'ю на Радіо Еммануїл (аудіо10' 28")

01.12.2010

**Не знаю, може це запитання буде незручне для Вас ...
Олександр, Ви дивилися фільм «Код Да Вінчі»? Я особисто в нього не вдивлявся.**

Я теж...

Як історик, як римо-католик, як людина думаюча, - як Ви до цього ставитеся?

Є кілька моментів. По-перше, я теж цей фільм дуже фрагментарно дивився. По-друге, шкода, що Том Хенкс грає в ньому, бо Том Хенкс – це справді віруюча людина, він християнин, і один з прикладів християнського життя в Голівуді, дійсно, один з небагатьох, один з добрих сімейних людей, в нього кілька дітей, дуже хороша жінка... А по-третє, в фільмі цікаво висвітлюється організація Opus Dei, тобто в перекладі з латинської – Справа Божа.

Насправді, я спілкуюся з членами цієї організації, з її помічниками, і знаю про неї. Opus Dei – це організація в лоні римо-католицької церкви, хоча й може об'єднувати не лише римо-

католиків. Вона ставить собі за мету проповідувати освячення своєї праці. Тобто, кожна людина, кожний християнин, покликана до того, щоб вона спілкувалася з Богом, до того, щоби стати святою. Ісус Христос нас закликав до святості, до досконалості. І тому Opus Dei проповідує те, що кожна людина може досягти цієї святості через виконання своїх щоденних обов'язків. Вона досягне святості, якщо буде дуже добрим, наприклад, соціальним працівником, або медичним працівником, або телеведучим, радіоведучим. Якщо вона буде ставитися до своїх обов'язків дуже серйозно, дуже відповідально...

Наприклад, був такий святий, я нещодавно дивився фільм про нього – Джузеппе Москатті. Католицький святий, він десь 100 років тому жив. Святий лікар. Він у кожному помираючому,

кожному хворому бачив Ісуса Христа. Він не шкодував ані своїх психічних сил, ні духовних, ні фізичних, тим більше, сил, ні власних грошей на допомогу таким людям. Розумієте? І, дійсно, він став святим.

Opus Dei, власне, і пропагує такий шлях. Кожна людина має намагатися бути святою людиною під час своєї роботи, навчання або в родині. Наприклад, треба з великою шанною ставитися до своєї жінки, бачити в ній свою половину. Треба віддаватися роботі, навіть, якщо вона тобі не подобається, навіть якщо твій начальник вимагає від тебе чогось незрозумілого. І ти маєш з посмішкою, ради Бога, виконувати цю свою роботу і жертвувати ці свої зусилля та страждання ради своєї святості, ради освячення цієї своєї справи.

Сьогодні, 24 жовтня 2010 р., наша церква, Римо-католицька Церква відзначає День місій. Різних місій, місіонерства, апостольства. І я думаю, що ми маємо свідчити про Ісуса Христа, свідчити, що ми християни – на своєму робочому місці, саме нашою роботою. Як це ми можемо робити? Ну, по-перше, відповідально ставитися до своїх обов'язків. По-друге, чесно свої обов'язки виконувати. По-третє, намагатися розказати про Ісуса Христа, запросити до храму.

Кілька днів тому мені спало це на думку. Я декого зі своїх знайомих запросив до храму, просто на службу, відвідати її. Я їм розповідав, що це буде дуже цікаво, буде грати орган, проповідь... Я подумав, що я був, можливо, єдиною людиною в їхньому житті, яка просто запросила їх до храму! Бо, знаєте, по-перше, людина потребує

якогось стимулу, щоб прийти. Храми у нас є, скільки храмів – римо-католицьких і не тільки - у нас в Києві, а люди якось повз них проходять і не завжди хочуть до них зайти, думаючи, що незручно будуть себе там почувати, не знають, з якої сторони стати, не знають, де можна сісти, – якось недолуго, – і тому дуже багато людей потребують певного стимулу, запрошення, – і я так подумав, що можна запросити до якогось з храмів, – святого Олександра, наприклад, і це буде їм цікаво – подивитись на храм або побути на Службі. І це теж певний елемент місіонерства. Я би дуже хотів, щоб інші так чи приблизно так діяли, щоб не цуралися такої практики – запросити своїх знайомих до храму, на службу, розказати про святих.

Я так міркую, що так людина може діяти, коли вона буде переповнена благодаттю, переповнена чимось таким, чим вона може поділитися. Якщо людині бракує такої благодаті, духовного стрижня, наснаги духовної, їй цих духовних сил вистачає лише на себе, і це дуже прикро. Але все ж таки є багато людей, які мають досить багато таких сил, і можуть активно діяти і можуть розповісти, поділитися чимось цікавим зі своїми однолітками, зі своїми сусідами.

Я проводив опитування серед своїх знайомих, сусідів, питав їх – «Чи були Ви в римо-католицькому костьолі, чи були на службі, чи бачили священика?... Вони кажуть – «Ні, не бачили, тільки по телебаченню, а що, в Києві таке є?» Тобто, їм це насправді цікаво, але вони потребують якогось певного стимулу. З таких

цікавинок можна починати, а далі
можна заглиблюватися, далі
розказати про духовні справи, і
далі плавний перехід до більш
серйозних речей...

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/prosto-zaprostiti-do-
khramu/](https://opusdei.org/uk-ua/article/prosto-zaprostiti-do-khramu/) (27.03.2026)